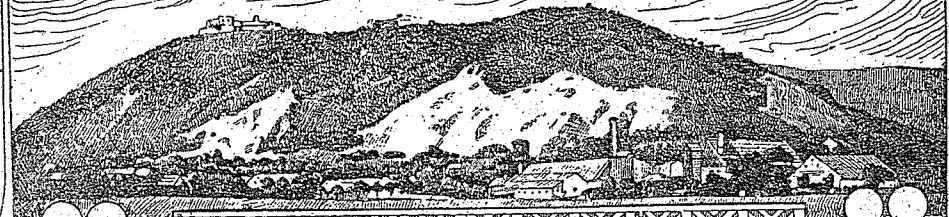

ZÁHORSKÁ KRONIKA

Archiv pohádek, pověstí, obyčejů, starožitností
na Záhoří a Pobečví.

Časopis lidopisný. Vychází měsíčně v Týně u Lipníka.

Číslo za 5 haléřů. — Poštou v Rakousko-Uhersku celoročně 1 kor.

ROČNÍK VI.

Únor 1910.

ČÍSLO 2.

Ruské přísloví.

Na Velehradě 1907, 1909, 1912 a d konají se sjezdy učenců z celé Evropy sblížující církev Pravoslavnou se sv. Stolicí v Římě. Sv. Otec snaze žehná. Nejdůstojnější pan Prelát Ant. Petruševič u sv. Jiří ve Lvově, jehož metropolita je předsedou sjezdů, sebral a vydal přísloví jižního a severního Ruska v knize: »Общерусский дневник.« Lvov 1865*).

S velikou pilí seřadil tyto o slunci, zemi, měsíci, hvězdách, ročních počasích, ohni, vodě, dešti, zemědělství, o životě obecném. Uvádím všeobecně platné:

* * *

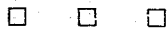
Nebe plášt' Boží — nebesa prestal jeho — země podnoží. Nebe obydlí Bôha — hvězdy okna. Nebe otec, země matka (maťuška), větr gospodin (pán). Jaká země, taký chléb. Rušskym Bogom, russkym carem svatorusskaja země stojí. Slunce večer za oblaky, déšť druhý den. Chlapci při zamračeném nebi volají: Sluněčko, sluněčko vyhlédni z okénečka, tvoji děťátka plakají, jasnost chtějí. Jindy volali: Sluněčko, sluněčko, oznam, odkud Tataři jdou. Měsíc (luna) je kněžna. Na jižní Rusi jmenují ženy měsíc kňazem Vladimírem (sv.) a jinde kňazicem. Při zatmění na severní a jižní Rusi říká lid: Zlí duchové ukradli měsíc. Na luně ubijí Kain Abela. Až bude měsíc černý, nastane konec světa. Když se na novoluní seje, daří se osení. Nebe obydlí Boží, hvězdičky okna, ze kterých vylétají andělé. Po hvězdách chodí koráby. Narodil se na šťastné planetě (planidy). Hvězda padá k větru; ne do nebe, ne do země. Hvězda s chvostem (kometa)

*) Kmet téměř 90letý, sepsal v požehnaném věku svém knih, brožur, článků pro svůj milovaný ruský lid, že tvoří celou biblioteku v oboru národopisu a dějin. Přijal mne otcovsky na cestě ze Lvova do Belzu, dřívějšího sídla knízet ruských.

k vojně. Jaká večerní záře, takový druhý den. Zatmění bývá z toho, že zlý duch ukradne světlo Boží a po tmách vodí křesťany ve svoje cesty. Jitro je moudřejší večera. Kdo ráno vstává, tomu Bůh dává. Laštovička začíná den, slavík končí večer. Móc má své právo a jako máti vše pokryje. Temná noc, nejasný den. S kurami léhat, s ptactvem vstávat. Čtvrtek v době pohanské nazýval se dnem perunovým (latinsky: dies Jovis, německy: Donnerstag) Kdo se v pátek směje, bude v neděli plakat. U Boha, vždy svátek. Každá duše ráda svátku. Vzkříšení Páně takový svátek, že v ten den i hříšníci v pekle nemučí. Svátky jsou zlatý věnec a rolníku dobré zdraví (mnogoja ljeta). Krásná vesna, bídné léto a dá hlad. Vesna dnem krásna. Vesna a jeseň na pestré kobyle jezdí. Ranná vesna, mnoho vody. Vesna náš otec i máti; kdo neposeje, nebude sbírat. Léto začíná na sv. Cyrilla (24. června). Prorok Ilja (Eliáš) léto končí. Lidi rádi létu, včelky květu. Léto sbírá, zima stráví. Léto na zimu robí.

Vesna květy krásná; jeseň snopy. Jeseň na strakatém koni jezdí. V zimním chladu každý mlád. Kolik dnů u Boha v roce, tolik Svatých v ráji a my hříšníci jim prázdujeme (světíme svátky). Vyrostl strom od země k nebi, na tom stromě dvanáct haluzí, na každé čtyři větve, na každé větvi sedm vajec a sedmé červené. (Rok).

Oheň car, voda cařica. Spí car oheň, hovoří cařice voda (povodeň). Ohni i vodě nevěř. Oheň a voda nouzi dělají. S ohněm nežertuj, s vodou se nedruž, větru nevěř. Ohni i vodě dal Bůh vůli. Voda pohybuje zemí a hloubí kámen. Kde voda, tam běda. Od vody vždy žali bídu. Vodě i car nepanuje. Tichaja voda beregy lomít. Svatý oheň mstí se, jak jej nešanuješ. Oheň s vodou nikdy nesmíříš. (Pokrač.)

Litevské pohádky.

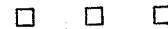
Přeložil Vdp. P. Vojtěch Šřba, Partutovice.

O vrabci a o vlku.

Vrabčik měl v lese na mezi zrobené hnízdo, a viděl, že se krtek, zemí vyhazujíc, rovnou blíží k jeho hnízdu. Vrabčik hrozně se začal čepýřit, že nepřítel za krátko mu podryje hnízdo a vrabčátka zmaří. Kde se vzal tu se vzal, běží vlk a volá: vrabčičku, co se tak čepýříš? Ale jdi, vece, kdo by se nečepýřil, blíží se sem nepřítel, rozboří mi byvání. Vlk řekl vrabcovi: co mi dáš, vysvobodím tě z toho nebezpečí? Vrabec na to: dám se ti najest a napít. Dobrá, vlk odpověděl; lehl si na zem a čekal (číhal). Aha, začne krtek, zem vyhazuje, blížit se k samému hnízdu, vlk jen draps, hrábl oběma (předníma) nohama, a krtek neživý. Vlk: inu včil, pravil, dej cos přislíbil. Vrabec: no počkej, vece, pojďme do dědiny. A v milé dědině byla svatba. Přijda vrabčik s vlkem do dědiny, kázal vlkovi zalézt do konopí proti oknu, sám pak vrabčik sedl na plot, a jako letního času, okna dokořan, v jizbě plno hostí kolem stola, pijí, jedí, smějí se.

Kde se vzal, tu vzal, vrabec frnk a vletí oknem na stůl, začne zobat pečinky, čak, čak. Zhlídly baby, strhy křik: vrabec, vrabec zobe pečinky! Veselníci, všeho nechavše, jali se vrabce chytat. Vrabčik frnk, vznesl se pod strop, poletoval po jizbě. Vrabec z jizby do kuchyně, z kuchyně do síně, veselníci do jednoho za ním, a mezi tím vlk šoust oknem na stůl, a začal žrát maso, buchty, cukroví, žral co se do něho vlezlo. Z nenadáni zhlídne robka, že vlk je na stole, spustí hlasem: vlk! vlk! Titam nechavše vrabce vrabcem, vrhnou se na vlka. Vlk, najedlý jak buben, škrk, oknem vyskočí, vrabčik frnk, dveřmi vyletí a oba se berou zpátky do lesa. Ptá se vrabčik vlka, jestli se najedl; chváli si vlk: najezt-, najedl jsem se, ale co bude s pitím? Vrabčik na to: čekej, tady sedni vedle cesty, dám se ti aji napít. A měl z druhé osady tudy jeti povoz s pivem přes ten les. Vlk si sedl v lese nedaleko cesty, vrabčik čapl na haluz, a tu veze člověk milé pivo v bečkách. Kde se vzal, tu se vzal, vrabec frnk, přiletí koňovi na zadek a začal zobákem klvat čak, čak, a forman zhlídna vrabce na koňovi s bičem po něm švih, švih. Vrabčik odletěl koňovi na uchó a zas začne klvat a člověk volá: či to viděl svět! vrabčisko mi zezobe ještě koňa! Skočí s voza, popadne obušek (sekerku), žene se ke koňovi, rád by srazil vrabce, ale vrabec zas frnk, odletěl na pivnou bečku, a čapna, začne zobákem klvat o všecko pryč čak! čak! I člověk s obuškem vrhá se na vrabčisko a říž! říž! rozťal obruče na beče (rozuměj zastara, březové) a milé pivo na zem čūr! čūr! a vyteklo. Když člověk kus zajel, vrabčik zavolal vlka řka: pij! pij! Vlk, napija se, nažera se, šel si každý po své. Takové bylo přátelstvo vlka s vrabčikem.

(Napsal Godelanskas z Varni u Telše v gubernii Kovenské.)

Trůn Šalomounův.

(Z Basanovičovy sbírky »Lit. pohádek.«)

Jeden král, čítaje mnoho knih o moudrosti krále Šalomouna, dočetl se o Šalomounově královském trůně, že tento trůn byl tak důmyslně vypracován, že ani jeden král ještě takového trůnu neměl, a právě proto se mu zachtělo míti takový trůn, jaký byl ten Šalomouna krále. Povolal k sobě hned toho, hned onoho bystrohlavého stoláře, ale ti prohlásili, že by nevymyslili, jak (věc) udělat; zas jiný, byv výzván a vyslechnuv, co všecko mu král podle knih o Šalomounově trůně napovídal, na to řekl: Dej mi, králi, dvě neděle na rozmyšlenou o tom o všem, a potom uvidíme.

Za dvě neděle příklusav*) ke králi stolář pravil: Mám už v hlavě, jak bude možno sestrojiti podle tvého královského přání zrovna takový trůn, jaký byl krále Šalomouna. — Král vece: Dobrá — spočítejme, kolik (přijde) od práce, kolik bude třeba materiálu, drahocenného dřeva z cizích zemí, všelijakých drahých kovů a kamenů vzácných, jako démantů, topasů a jiných. Král vypočítal, kolik bude třeba »funtů« drahého kamení, kolik

*) Ryzí Litvan všecko odbývá jeda na koni («raitas»), sedět v kočáře je mu babské.

bude třeba »funtů« zlata a stříbra, kolik bude třeba »funtů« převzácného dřeva, a vyjednal, kolik deset tisíců bude třeba za to všecko zaplatit. To všecko vypočítavše, mistr dal se do práce a tak s velkým úsilím se přičiňoval plná čtyři léta, až královský ten trůn postavil. Měť pak tento trůn při sobě čtyřadvacet křesel i pro královny sluhy (ministry), aby mohl zasedati celý »senát«. Mistr po čtyřech letech, dohotoviv práci, ponesl se ke králi a zvěstoval, že jeho trůn už jest hotov. — Dobrá! pravil král, ale — jak jej přenést z dílny stolařovy do komnaty královny, když trůn je tak veliký, že se do žádných dveří nevejde? — Domluvili se, že dlužno zbořit mistrovu dílnu; sbořivše mistrovu dílnu, přivezli trůn ke královskému paláci, ale i tam nebylo možno se dostatí skrz dvěře palácové. Radili se, co tu dělat, že nemožno skrz žádné dvěře projíti; konec konců se uradili, že dlužno stěnu královského sálu vylámat, potom že bude možno jej vnésti. Zbořili stěnu, jak tak vnesli královský trůn a postavili na tom místě, na kterém měl »strměti«; potom zazdili vylámanou stěnu. Když už bylo všecko spraveno, kdy král pozval čtyřadvacet sluhů (ministrů) a kázal všem sednouti si, a to každému podle jeho »raňku.« Když se tito posadili, každý na svém místě, tedy i král vylezl a sedl si na své místo, a ptal se stolaře: No, pravil, dobře-li? Mistr odvětil: velmi dobře! Leč královi se zachtělo sámému pozřítí, jak věc vypadá; slézá se svého sedidla a řekl mistrovi: Včil si sedni ty, a já se podívám. Ten »vylézá« — lap! a už seděl. Král do vůle obhledav, pravil — dobře! Pochváliv umělce, vyplatil, kolik bylo smlúveno, a stolař se ponesl odtud. Ale královští pomocníci dostali hroznou zlost, jak na krále tak na stolaře; ztěkali se za to, že král ani jednoho z nich tak nepovyšil, jak onoho umělce, a všeci vám začali přemýšlet, jak se tomu mistrovi vymstit, že se odvážil sednout na trůn královský. Usmyslili a začali namlouvat králi, že tu není tolik »materiálu«, za kolik král mu zaplatil; ale král ani slyšet nechtěl o těch jejich povídačkách, neboť králi náramně se líbil ten trůn i práce toho stolaře. Po nějakém čase znovu začali králi nadvrhovat, že příliš draho zaplatil, že se mohlo pracovat laciněji. Král — zas nic. Vidouce královští »radové«, že s této strany ničeho nesvedou, začali naváděti — královnou: Ta ať namluví králi, že stolař až přes moc peněz vyzískal z postavení trůnu královského.

Král vyslechnuv královnino pošuškáni a svých panů »radů« dokazování, dal si stolaře zavolat. Když se dostavil, král se ho ptal: Spracoval-li's tolik materiálu, kolik ho bylo sučtováno? Moji ministři, pravil, dosvědčují, že není tolik materiálu, co mělo býti. — Mistr odpověděl: Hodí se zvažít, a pak uvidíme, a odešel. — Nyni pánům »radům« stydnó bylo se vpytávat, jakým činem by se dal zvažít stolec královský, neboť nikdo neměl tak velikých vázek, aby se hodilo zvažít toliké těleso.

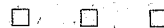
A ten milý umělec měl dvě manželky, starou a mladou. Královi sluzi jali se chodit za tou mladou a prosit a slibovat hory doly; co by jen výzvěděla ono tajemství, jak by se dal zvažít ten trůn královský. Tu ona se svým mužem hovůřic, optala se, jak by se hodil královský ten stolec zvažít, aniž by bylo potřeba ho rozebrat. Stolař řekl: Třeba vynést na moře.

postavit na loď a podívat se, o kolik se loď ponoří do vody, tolik do kola zafat, aby byla značka; potom odnést stolec a zas naložit tolik kamení, až loď se ponoří po zafatou značku; tehdy bude lze kamení zvažít, a bude se vědět, kolik váží stolec. Ta z muže tajemství vylákavší, hned za tepla donesla královským sluhům, a oni takto poučení, jali se zvažít královský stolec; zvaživše, nenašli několik kousků materiálu a podali na mistra žalobu ke králi. Král, ač nechťic, vydal jim »dekret«, ať si ho tedy soudí; soudcové měli sto chuti potrestat utracením na popravišti, ale král nedopustil, bylť se mistr královi tuze zavděčil. Ale byla moc vysoká věž »hladomorna« pro všeliké provinilce; král raději rozkázal, vsadit do té věže, co by mistr »svou smrtí« sešel se světa.

Vsadivše a na devět dní davše chleba, na klíč zamkli aby »sněza« chleba, hladem pošel: Ale stolař i tady vymyslil chytrý úskok; co mu bylo určeno pojísti chleba za den jeden, on rozdělil na dva dni, aby mohl na dél prodloužit si život. Takto (po skrovnu) se živě, uzřel oknem, že někdo leží na zemi pod tou věží, ve které byl zavřen. A ta věže toliké byla zvýšky, že nemohl člověk dokřiknout až po zem. Stolař přidal k ústům ruku, a zavolał jak skrz trubku: Kdo jsi? Odpověď: Jsem tvá první žena. Dále obadva začali o všelícem rozmlouvati; na konec mistr pravil této své manželce: zajdi na koželuhovo smetiště, kde jsou pohozená stará trísia, pohledej tam, najdeš bílých škrobáčků s červenými kusadly, nasbírej několik (po něm »více«!) těch škrobáčků, vezmi tenkých nití, přines (trošku) másla a několik loktí hedbávi (roz. nitek); ještě přines tenkých nití, potom nachystej tenký motouzek a tolikéž loktí silného provazu. Jak to první žena všecko přichystala, kázal stolař, aby si našla tenkou třísečku nic delší, než co obnáší dvojí zdělka jednoho škrobáčka, na jeden konec ať nalepí caletku (kuličku) másla, na druhý ať přiváže hedbávnou nitku; takto spravenou třísečku ať přiváže (po něm. připevní) škrobáčkovu na zádečka. Vykonavši co a jak byl mistr poručil, pustila škrobáčka po zdi, a to tak, že konec s másilkem čněl vzhůru nad škrobáčkem a jsou tě tito škrobáčci tuze moc chtíví másla.

Jak stará manželka pustila po zdi vzhůru, škrobáček co měl sil, snažil se polízat výš a výše, aby si spíše ukousl másilka, ale za tím o kolik škrobáček vylezl výše, v tolik i caletka ponášela se pořád výš a výš: a tak marným stiháním vnadidla škrobáček dolezl pod samé okno, s něhož stolař se díval dolů.

(Pokrač.)

Vitonice.

Na to tančili Blažeji po jizbě protiv sobě po dvou zpívající při tom: »Vlk s kozou tancuje a houser jim bubnuje po pivovaře pana hospodáře. Musíme veselí býti, abychom měli co pít, a ta jedna, pod pole, pozadu jede.« Po té ustali v tanci, postavili se do řady a zpívali:

»Aj ty Janku z Prostějova, nehleď na mne jako sova.

A ty Janku z nových vrát, když neumíš, nechej tak.

Napila se morka vína, až se jí huba ostřápla; dala sobě boty podšít, aby mohla hodně skočit; dala sobě fěrtoch šíti z pěti loktí bez dvacíti; dala sobě boty látat, aby mohla hodně skákat.«

Konečně odříkali: »Pantáto a paňmámo, abyste nám něco do té pokladničky dali, na rožeň slanin, do koše chleba a klobáse, co se ní devětkrát opáše.«

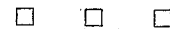
Na to byli obdarováni a šli do vedlejšího stavení.

Vitoničtí od nepaměti živil se rolnictvím. Remeslo se tu nepěstovalo. Chudší lidé, domkaři a podruzi od starých dob živil se obchodem s lněným olejem. Skoupené lněné semínko spracovali v dílnách č. 6 a 7, táhli z něho olej a prodávali ve velkém obchodníkům až v Jičíně, Ostravě a Příboře. V malém obchodovali v Holešově, v Přerově, v Lipníku a v Hranicích i ve Val. Meziříčí. V dalekém okolí svítivalo se olejem Vitonským. Ze závisť výnosného obchodu zlobivali Vitonské okolní obyvatelé předzdívkou: »olejnici«. Oni však na to nedbali. Bylo pěstování lnu ke značnému rozkvětu hospodářství ve Vitonicích a 40 olejníků zprostředkovalo prodej výrobků. V dílnách se pracovalo kromě neděl a svátků po celý rok, ve dne i v noci. Martin Oliva, starý to olejník vytáhl ročně až 95 měřic lněného semena, které skupoval po kraji a nejvíce na trhu v Holešově a v Lipníku. Rypsový olej umenšil olejnictví a skalní olej jej zničil. Lněným olejem se svítilo i mastily se pokrmy. Kroj ve všední dny, jakož i jemnější prádlo bylo všude výlučně ze lnu, proto se len spracovaný dobře platil; bavlna však cenu jeho stlačila. Po dnes se pěstuje len v malém pro domácí potřebu. Ženské len spracují, tkalcí upřadou a z plátna se doma ušije potřebné prádlo pro dům. Koláče lněné z dílem užívají se pro dobytek.

Za nejstarších dob nepoučoval Vitonské nikdo. Školy tu nebylo ani v okolí. Přidělení byli ke kostelu do Bystřice, kde byl toliko jeden kněz, který na velkou farní oblast tuto nestačil. Roboty byly dosti tuhé. Poučných knih nebylo. V neděli odpoledne a ve všední dny za pohody sedávalo se na dědině pod lipami a tu starší vykládali mladším, co věděli, neb zkusili. Vykládalo se co na jazyk přišlo, s podáním starodávným i pohádky a žerty. Léta dřívější bývala více mokrá, pole se v čas nemohlo obdělávat pro povinnosti robotní. Tak při noční práci a za nepříhodného počasí byla sklizeň nepatrná. Při nedostatku dovozu obilí často tu byl krutý hlad a lidé nemohouce ani za hotové dokoupiti živnosti, pojídali rozličné traviny a kopřivy. Tak tělesně i duševně býval lid zubožen a jen pohádkami a zakletých pokladech se těšival na lepší budoucnost.

Do r. 1848 konala se tu mírná robota. Odváželi zdejší osadníci klášteru v Lipníku 100 sáhů dříví (300 m), pak na dobu žní dávali pacholka neb děvečku do dvora v Podolší. Obyvatelé Vitonic byli vždy Slované. Za stara byli Moravští bratři. Katolíci jim říkali Habáni. Vlasy na hlavě šli

krátce stříhali, jen na zadu měli delší. Tvář muži si holili a odívali se za tepla do plátěného oděvu, doma urobeného: gatě, marínku a kabát. Ženy měli též plátěné sukně, fěrtochy, marínky a šátky na hlavě červeno vyšíváné, některé bohatě. I větší bílé plachty mívaly ze lněného plátna. V zimě muži měli žluté koženky po kolena a bílé punčochy. Tmavomodré soukenné vesty zvané špenzry červeným a žlutým hedbávím vyšíváné na okrajích, kolem dírek knoflíků a kolem kapes. Také koženky zdobilo vyšívání u sedláků hedbávem a u domkařů harasem. Za chladna oblékali frýdky z podobné látky, krátký to kabát. Košile rovněž vyšíváná rozmanitými vzorky geometrickými a rostlinovými. Muži nosili na hlavách tvrdý černý klobouk se širokou stříškou a housenkami různobarevnými okrášlený. V zimě nosili tchořovice (aksamitky) s lemůvkou zadní vysokou, na předku nízkou. Stála až 6—8 zl. Nohy v lýtkonicích.

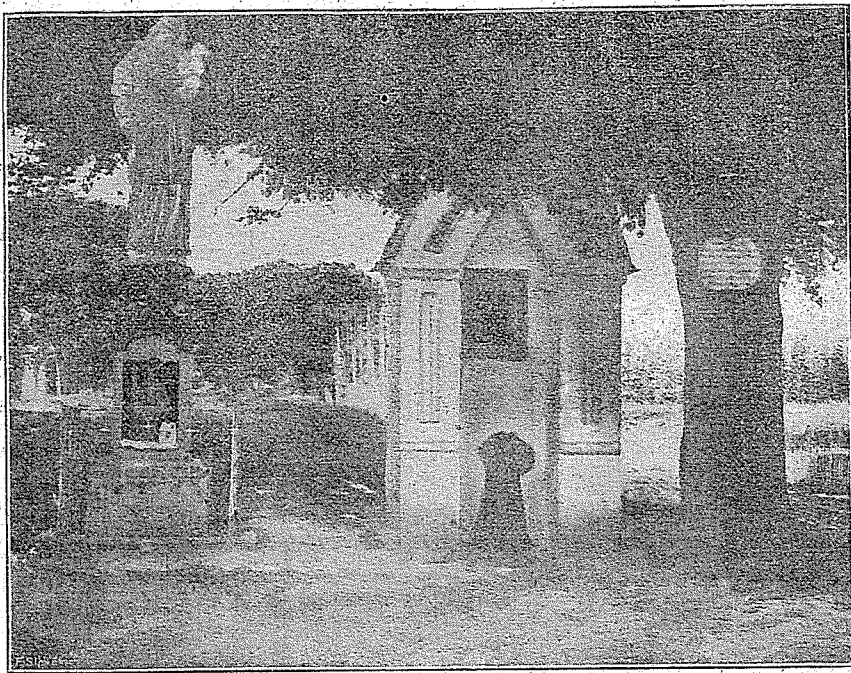
DROBNÉ ZPRÁVY.

V Seničce u Olomouce dojmavě znázorněna vděčná vzpomínka na sv. Cyrilla a Methoda. Přišli k východnímu konci vesnice rozsévající slovo Boží v duších osadníků, které se hojně ujalo a podnes vydává úrodu. Vděční křesťané postavili na tom místě pod lipami kříž kamenný, který tu přetrval tisíciletí. V památném roce 1885 klášter OO. Dominikánů v Olomouci vyprosil si tento kříž a postavil ve svou zahradu. Osadníci v Seničce nebyvše o tom uvědoměni, těžce to nesli a bouřili se, žádajíce jej zpět, že se jim odvezlo požehnání Boží z dědiny. Obecní výbor pak, na všeobecné želání dovezl ten kříž památný z Olomouce a postavil na staré místo pod lipama u sochy sv. Jana Nepomuckého. Nákladem osadníků postavena nad křížem sv. Cyrila a Methoda kaplička, jak na obrázku vidět. Významně zavěšen nad křížem obraz sv. Věrozvěstů na plátně dovedně malovaný olejovými barvami. V průčelí kapličky pod stříškou pořízen pak nápis: »Bořitelé pohanstva, orodujte za nás! 1895.« Lidé v Seničce bývali vždy velmi zbožní. To asi pohnulo držitelku nedaleké tvrze, rodu pánů z Boskovic, že jim darovala kamenný lom s lesem okolním, aby se za ni a její příbuzné modlivali. Činí tak podnes i veřejně v chrámu Páně v Senici každou neděli a svátek. Výstavnost gruntů Seničky, kamenný chodník pro pěší ke kostelu v Senici a zámožnost svědčí, že požehnání sv. Cyrilla a Methoda v Seničce dosud podivuhodně se jeví.

V Kostelci u Holešova přechovává od nepaměti rod pana Věkoslava Jurčika památný obraz Matky Boží jako záštitu rodu od pokolení k pokolení. Na tlustém plátně přilepeném na smrkovou desku tenkou, 37 cm. vysokou a 23·8 cm širokou, provedena malba touže barvou a slohem obrazu

sv. Methoda ve Bzenci (Záh. kron. 1909 str. 65 vyobr.) Při obnově asi v 18. století přimalovány M. B. a P. J. zlaté koruny, jako na kopii obrazu bzeňeckého v Pohodělicích a očividně k obrazu později přičiněny. Některé okrasy jsou na něm provedeny knoflíčkovým ornamentem, u národa našeho tak oblíbeným. Obrázek jeho vložíím do knihy: Po stopách sv. Cyrilla a Methoda, III. díl. Kromě těch kamenných křížů, křtitelnic, kostelíčků kulatých, osmihranuých, obdélníkových, dochovalo se i množství obrazů z doby po sv. Methodu. Pan Jurčík sdělil, že obraz tento chová se jako talisman rodiny, dědí se od pokolení na pokolení a není pamětníka o jeho původu. Rod pana Jurčíka může sáhati až po sv. Cyrilla a Methoda, kteří hlásali slovo Boží u Kostelce při silnici ze Staré Vsi k Němčicím, kde stojí kamenný kříž nízký a za humny kosteleckými křtily získané duše ze studánky »Svaté vody«, která se těší vděčné úctě z blízka a daleka. Z pramene památného vytékající potok vine se Kostelcem, a lid v teplém počasí ve dny nedělní a sváteční koná u svaté vody pobožnosti. Obraz rodu p. Jurčíka odnáší se k době sv. Cyrilla a Methoda.

□ □ □

Kříž v Seničce.

REKLAMUJTE čísla nedodaná. Reklamace se neřrankují, nepečetí.

Za vydávání a redakci zodpovídá Dr. František Příkryl. — Tisk Jindřicha Slováků v Kroměříži.